

We Lwowie, dnia 28. lutego 1914.

Aleg 313

Sprawozdanie

Komisji gminnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z 9. kwietnia 1913
LW. 51440/1913 w przedmiocie zmiany §. 18. ustawy budowniczej dla miasta Krakowa z 18. lipca 1883. Dz. u. kr. Nr. 63.

Wysoki Sejmie!

Jak to wynika z wyczerpujących motywów zawartych w petycji Rady miejskiej w Krakowie z 15. marca 1913 L. 15127 i sprawozdaniu Wydziału krajowego, §. 18. ust. bud. dla miasta Krakowa z r. 1883 wymaga jak najrychlej rewizji i zmiany.

Przepisy bowiem zawarte w tym paragrafie są niejasne, a mimo uchwalenia właściwej interpretacji przez Sekcye i komisye Rady miejskiej i pomimo ustalenia, co wedle tych przepisów jest dozwolone, a co nie, stan faktyczny nie odpowiada często prawnemu, a władze budownicze wydają niejednokrotnie konsensy budowlane niezupełnie zgodne z postanowieniami dotychczas obowiązującymi.

Dlatego jasne określenie odnośnych przepisów z uwzględnieniem obecnych stosunków okazało się koniecznem.

Przedłożony projekt sprawozdaniem Wydziału krajowego czyni zadość powyższemu żądaniu, zawiera jednak pewną lukę, którą należałoby uzupełnić.

Dotychczasowe przepisy odnoszą się do domów frontowych i tak samo sprawę tę załatwia projekt noweli. — Nie ma zaś żadnych przepisów o wysokości budynków podwórzowych (oficynowych).

Wedle dotychczasowej praktyki radzono sobie w ten sposób, że co do oficyn stosowano analogicznie przepisy §. 18. ust. bud.

Zasadę tę obaliło jednak orzeczenie Wydziału krajowego w pewnym wypadku. W tem orzeczeniu stwierdził Wydział krajowy a więc najwyższa instancja budowlana, że przepis §. 18. ust. bud. odnosi się jedynie do budynków od strony ulicy, wysokość zaś budynków od strony podwórza ograniczona jest wyłącznie postanowieniem ustawy o wielkości dziedzińca ze względów zdrowotnych.

Wobec tego zapatrywania właściciele mogliby mieć bardzo szerokie i daleko idące prawa co do zabudowywania dziedzińców, przepisy bowiem ustawy krakowskiej o wielkości podwórza są bardzo łagodne.

Należało przeto w przepisach budowlanych lukę tę uzupełnić według wzoru ustawy bud. dla miasta Lwowa przez dodanie następującego ustępu jako §. 18 a.

„Przy oznaczaniu wysokości budynków podwórzowych (od strony i w obrębie podwórza) należy uwzględnić stosunki miejscowe, jakoto wielkość i kształt podwórza, położenie budynków do słońca i zamierzony sposób używania tychże.

Uwzględnić należy również wymogi sanitarne, aby wszystkie ubikacye służące na pobyt dla ludzi, a pomieszczone tak w projektowanym budynku podwórzowym, jak i w budynkach przypierających względnie sąsiednich były dostatecznie zaopatrzone w światło i powietrze.

W żadnym razie wysokość budynków oficynowych nie może być większą, jak dopuszczalna w myśl §. 18 wysokość budynku frontowego“.

Komisya gminna po rozpatrzeniu przedłożenia Wydziału krajowego i wprowadzeniu powyższego uzupełnienia wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

załączony projekt ustawy.

Przewodniczący :

Jędrzejowicz.

Sprawozdawca :

Sare.

Ustawa

z dnia w przedmiocie częściowej zmiany i uzupełnienia postanowień ustawy budowniczej dla stoł. król. miasta Krakowa z dnia 18. lipca 1883 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 63.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. 18. ustawy z dnia 18. lipca 1883 Dz. u i rozp. kraj. Nr. 63. znosi się w dotychczasowym brzmieniu. Natomiast §. 18. tej ustawy ma opiewać, jak następuje:

§. 18.

Przy ulicach położonych w Dz. I. — VIII. nie wolno od strony ulicy stawiać domów przyziemnych (parterowych) z wyjątkiem domków dla dozorców (portyerówek) przy zabudowaniach pałacowych. Nie wolno również w dzielnicach I. — VIII. budować domów jednopiętrowych o wysokości mniejszej niż 9 metrów.

Pałacyki ozdobnej architektury, budowane w myśl §. 17 u. b. w pewnem oddaleniu od linii regulacyjnej, mogą być wyjątkowo w całości, lub części, stawiane jako budynki przyziemne z wyłączeniem atoli Dz. I. (śródmieścia).

Domy jednopiętrowe wolno budować na całym obszarze miasta Krakowa, bez względu na szerokość ulicy.

Domy dwu, lub więcej piętrowe wolno budować tylko tam, gdzie ich wysokość nie przekracza szerokości ulicy, z tem zastrzeżeniem, że władza budowlana może odmówić zezwolenia na budowę domu wyższego ponad trzy piętra, w które wlicza się półpiętra, służące na mieszkania, a nie wlicza takichże mansard, (co do ostatnich z zastrzeżeniem jednak postanowień ust. 9. tego paragrafu).

W dzielnicy I. wolno bez względu na szerokość ulicy budować domy na 16 m., w dzielnicach zaś II.—VIII. na 17 m. wysokie, jakoteż w miejscach, gdzie dom już istniał, budować nowy w wysokości dawniejszego.

Jeżeli domy cofnięte są w myśl §. 17. niniejszej ustawy, można zwiększyć ich wysokość w miarę szerokości odstępu, pod tym jednak warunkiem. że graniczne mury sąsiednich realności, będą zakryte skrzydłami nowego budynku, dochodzącymi do linii regulacyjnej. Wysokość tych skrzydeł stosować się ma jednak do postanowień ustępu 4 i 5 tegoż paragrafu.

Na narożniku dwóch ulic wolno budować domy w wysokości, odpowiadającej szerszej ulicy, atoli długość takiego narożnego budynku w ulicy węższej nie może przenosić $1\frac{1}{2}$ -krotnej szerokości tej węższej ulicy. Co do pozostałej części domu mają zastosowanie przepisy ustępu 4, względnie 5 niniejszego paragrafu.

Maksymalna wysokość domu wynosić może 22 m.

Wysokość domu mierzy się od najwyższego punktu chodnika do górnej krawędzi gzymsu głównego, z tem zastrzeżeniem, że w razie odchylenia dachu ponad 45° w dzielnicy I. zaś w dalszych dzielnicach ponad 75° wysokość mansard dolicza się do wysokości budynku.

Pod dzielnicami I i I—VIII rozumie się dzielnice w ich dotychczasowych granicach.

§. 18 a.

Przy oznaczaniu wysokości budynków podwórzowych (od strony i w obrębie podwórza) należy uwzględnić stosunki miejscowe, jakoto wielkość i kształt podwórza, położenie budynków do słońca i zamierzony sposób używania tychże.

Uwzględnić należy również, wymogi sanitarne, aby wszystkie ubikacje służące na pobyt dla ludzi, a pomieszczone tak w projektowanym budynku podwórzowym, jak i w budynkach przylegających względnie sąsiednich były dostatecznie zaopatrzone w światło i powietrze.

W żadnym razie wysokość budynków oficynowych nie może być większą, jak dopuszczalna w myśl §. 18. wysokość budynku frontowego.

§. 18 b.

Rada miejska wyda dla pewnych dzielnic i ulic z wyłączeniem terytorium miasta Krakowa, istniejącego przed wejściem w życie ustawy z dnia 13. listopada 1909 Nr. 148 Dz. u. i rozp. kraj., a to z uwzględnieniem stosunków miejscowych — szczególne przepisy o sposobie zabudowania jako to: o odległości budynków od linii regulacyjnej, czyli o obo-

wiązku zastosowania się do linii budowlanej i zakładania ogródków przed domami, o odległości budynków od sąsiednich zabudowań, o wysokości budynków i ilości pięter (przyczem przepisy §. 18. uważać należy za minimum ograniczeń), o dopuszczalności oficyn i ich wysokości, o rozmiarach dziedzińców i bloków budowlanych, wreszcie o obowiązku zastosowania się do wewnętrznej linii budowlanej.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych.

